

Ökotábor – tőkjótábor, avagy szórakozás a köbön

(2009. augusztus 16–19.)

Az idei nyáron büszkén indultunk az Ökotáborba, ugyanis osztályunk (természetesen a 9. c) tábori létszáma meglehetősen kibővült; a tavalyi egy fő helyett ebben az esztendőben kettő élvezhette a tábor jobbnál jobb programjait... De kezdjük a legelején...

Egy borús nyári délután, éppen 7. órára sietek fel a 3. emeletre, osztálytársaimmal együtt. Kémiaóra lesz. Fürgén ugrálunk fel a lépcsőfokokon. Még néhány másodperc és becsöngetnek. 3...2...1... A csengőszóra épp átlépjük a terem küszöbét, majd elfoglaljuk helyeinket a padokban. Az óra izgalmasan telik. Kitöltünk egy – a nomád táborral kapcsolatos – kérdőívet, majd rátérünk az évvégi jegyek megbeszélésére. A teremben lévő zajok sokaságát nemsokára teljesen elnyomják a fejemben szélesebben cikázó gondolatok. Nagy dilemmában vagyok. Nemsokára itt az ökotáborba való jelentkezés határideje. Menjek, vagy ne menjek?

Tulajdonképpen magam sem értem, mi lehet az akadály, hiszen mind a biológiát, mind a kémiát nagyon szeretem, és a földrajzzal sincs semmi bajom, de valamiféle belső erő mégis visszatart. Amint ezen töröm a fejem, azt veszem észre, hogy kicsöngetnek, s egyik osztálytársam, Dorka (aki már tavaly is megtapasztalta a tábor szépségeit) kézen fog, s egészen a tanári asztalig húz. Pár perc elteltével azon kapom magam, hogy vele együtt én is jelentkeztem a táborba! Már nincs visszaút...

Teltek, múltak a hetek, mígnem eljött a nagy nap. Visegrád a Duna hatalmas kanyarulatának egyik leggyönyörűbb és legérdekesebb települése, valamint az idei ökotábor helyszíne. A szállás nem volt messze a buszmegállótól, csak bő negyedóránnyira. Eleinte nem aggódtunk, hiszen Faragó tanár úr minden kanyarnál azt mondta, hogy: „a következő kanyarnál balra, és ott vagyunk”. Ám, mikor már fél órája ezt a megnyugtató kitalált mondatot hallgattuk, elszállt minden reményünk.

Végül azonban megérkeztünk. Az erdei iskolában volt a lakhelyünk. A portás bácsinak tökéletes volt a memóriája, mert este hatra meg is érkezett volna, hogy kinyissa nekünk az épület ajtaját, ha nem szóltunk volna, hogy már legalább fél órája itt vagyunk. (Mindez 11 óra körül történt).

Alig, hogy lepakoltunk, rögtön indultunk is tovább, hogy újabb élményekkel gazdagodjunk. Első közös programként ismerkedős játékot játszottunk. Ez abból állt, hogy Pomi piros fonalgombolyagából hatalmas pókhálót alkotva tanultuk meg egymás nevét. A játék után felkerekedtünk, hogy századszorra is körbejárjuk Visegrád büszke várát, hogy utána egy kérdőív kitöltésével csapatokban bizonyíthassuk, hogy a koszon kívül ragadt ránk valami más is. Késő délután, mikor már kellően kifáradtunk, visszamentünk a szállásra, ahol újabb feladatokkal találtuk szembe magunkat. A tábor western hangulatát megalapozva, mindegyik csapatnak egy-egy kiválasztott bandita

(Wyatt Earp; Billy, a kölyök; Jesse James; Buffalo Bill) életét kellett színdarabban feldolgoznia, s közben különböző, előre megadott szavakat beleépítenie, például olyanokat, mint lócsiszár, mákosguba, csikóbőrös kulacs és még sorolhatnám.

Persze a tanári csapat sem maradt ki a mókából, nekik ugyanis másnap az úgynevezett „Kucó bandita” életének főbb eseményeit kellett előadniuk. Ezt követően jött az újoncok beavatása, amelyen minden első táborosnak színre kellett lépnie, s együtt elénekelni a „Volt nekem egy kecském”-et. Az előadások után – a sok nevetéstől már-már zsibbadt ajkainkat masszírozva – a kacsintós-gyilkosos játék következett. Éppen a játék befejeztével toppant be Kutrovác tanár úr, aki csak az este folyamán jött utánunk a tábor helyszínére. Még jó, hogy este jött és nem csupán másnap, különben reggel nem élvezhattuk volna a „csodás hangján” felzendülő szokásos ébresztőt.

A második nap szintén nagyon érdekesen telt, ugyanis reggeli után, illetve délután, két-két órás szakmai program volt, amelyeket csapatokban hallgathattunk végig. Ezeket követően szabadidős tevékenység gyanánt kosárlabdát ragadtunk, s két csapatot alakítva megkezdődött a nagy küzdelem. Nagyon szoros volt a mezőny, ám – szokás szerint – nem a mi csapatunk győzött, habár beleadtunk apait-anyait! A mérkőzés befejeztével hatalmas plakátokat készítettünk, és vállainkra – megjegyzem szemceruzával – áthúzott csillagokat rajzoltunk, a seriff (aki egyébként Faragó tanár úr volt) leváltásának érdekében, ugyanis gyanú ébredt bennünk, hogy esetleg az ellenséggel szövetezik. Így történt, hogy a gyereksereg fellázadt, s egyre csak azt kiáltottuk, hogy: „Csak ne Norbi!”, illetve: „Le a korrupt seriffel!”

Hát, azt hiszem, senkit nem lep meg, hogy seriffünk, Csak Norbi egy idő után megelégte ezt, s félelmetes robaj közepette puffogatott össze-vissza rozsdás pisztolyával. Ezután persze meghúztuk magunkat, és vacsoráig elő sem dugtuk az orrunkat.

Este kaszinót rendezett a tábor, ahol csapatonként gyűjtöttük a lencsét, s az a csapat nyerte a versenyt, amelyiknek a legtöbb volt. A lencse beszerzéséhez nagyban hozzájárult Kutrovác tanár úr is, akit amőbapárbajra hívhattak ki a magukat esélyesnek érzők. Úgy tűnt, a szerencse ezúttal nem kedvezett a tanár úrnak, hiszen – lila tollai ellenére – ő is kikapott 3:0-ra, csakúgy, mint kedvenc csapata. Vele ellentétben, azonban a BAS nevezetű kockajáték asztalánál Dénes úgy gyűjtögette be tőlünk a lencsét, mintha az élete forogna kockán.

Véleményünk szerint ez az esti program sikerült a legjobban.

Másnap reggel nyolckor újra felharsant a már oly jó ismert „Jó reggeelt!”, ám mi már tudtuk, hogy mi a teendő, s félkor kisurrantunk, nehogy aztán jajveszékelésünkkel megzavarjuk a tanár úr énekét.

A reggelit követően, valamint a délután folyamán ismételt szakmai programok következtek, így a tábor alatt összesen négy előadást hallgattunk végig, melyek mindegyike, vagyis majdnem mindegyike a négy őselem egyikéről szólt. Köszönet érte Heszlényi tanárnőnek (levegő), Schróth tanárnőnek (víz), Csaba Orsolya tanárnőnek (folyó-kvíz), Dollynak (világ keletkezése), Kutrovác tanár úrnak (tűz), illetve Faragó tanár úrnak (Menő Manó).

Vacsi után végre eljött az idő, hogy megrendezzük a várva várt bátorságpróbát. Remélem, nem sértek meg senkit, ha azt mondom, meg sem érdemes próbálni Faragó tanár úr részeg seriff alakítását eljátszani, hiszen a nyomába sem lehet érni!

Miután jókat neveltünk a próba egyes részletein, következett a buli, amelynek az elején még kicsit félénken táncolgattunk... Később azonban már szinte le sem lehetett állítani minket. Sőt! Aludni sem akartunk, legszívesebben átmulattuk volna az egész éjszakát.

Az utolsó nap délelőttjén minden csapat beszámolót tartott az ökotáborban hallottakról, utána pedig – híven a hagyományokhoz – megrendeztük az olimpiát. Itt elég, ha csak a Kóla és kekszet említem, vagy a tojásdobálást...

Azt hiszem, rengeteg új tapasztalatot szereztünk a tábor során, s olyan élményekkel gazdagodtunk, amelyeket nem is igen lehet szavakba önteni. Így ez a fogalmazás is csak egy kis ízelítő, mely arra szolgál, ha az olvasó sok-sok év múlva fellapozza e könyvet, emlékeiben felelevenedjen, mit is jelentett nekünk ez a néhány nap...

Ökotábor, tökjótábor!

Juhász Dorottya, Váradi Szonja (9. c)